

TIFFANY REISZOVÁ

PRINC

RODENÍ HRIEŠNICI

TIFFANY REISZOVÁ

PRINC

RODENÍ HRIEŠNICI

3. KNIHA

Roky v znamení rubínu

Z anglického originálu The Prince (Published by Harlequin Books S. A.)
preložila Dana Petrigáčová

Zodpovedná redaktorka Zuzana Vilikovská
Korektúra Silvia Palušková

Translation © 2020 by Dana Petrigáčová
Copyright © 2012 by Tiffany Reisz
Slovak edition © 2021 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s. r. o., Šamorín,
www.zelenykocur.sk

Pre čitateľov nad 18 rokov.

Grafická úprava Design Amorandi

ISBN 978-80-89761-77-7
EAN 9788089761777

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
alebo ukladať vo vyhľadávacom systéme ani byť prenášaná v akejkoľvek
forme či akýmkoľvek spôsobom elektronicky, mechanicky,
kopírovaním, nahrávaním, alebo iným spôsobom rozširovaná bez
predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa.

*Mirande Bakerovej, ktorá ma vždy primaje
pýtať sa: „Čo by urobila Nora?“, pričom
v skutočnosti mám chuť spýtať sa:
„Čo by urobila Miranda Bakerová?“*

*Štyri veci sú väčšie ako všetky ostatné:
ženy
a kone
a moc a vojna*

– Rudyard Kipling

PROLÓG

Spis č. 1312 – z archívu

SUTHERLINOVÁ, NORA

Rodená Eleanor Louise Schreiberová

Narodená: 15. 3. 1977 (bacha na marcové ídy)

Otec: William Gregory Schreiber, zosnulý (nemáš začo, ma chérie), opakovaný pobyt vo väznici Attica za krádeže drahých áut a prechovávanie ukradnutého majetku. Bol prepojený na organizovaný zločin – pozri spis č. 1382.

Matka: Margaret Delores Schreiberová, rodená Kohlová, vek: päťdesiatšesť, momentálne bydliskom neďaleko Guildfordu, New York, v kláštore Svätej Moniky, známa pod menom sestra Mary John.

Matka a dcéra – odcudzené, ale momentálne s miernejším napätím vo vzťahu.

Vo veku pätnásť rokov sa Eleanor zoznámila s otcom Marcusom Lennoxom Stearnsom (Søren, narodený Gisele Magnussonovej). Po zatknutí za krádež piatich luxusných áut za jednu noc, aby pomohla otcovi vyplatiť dlh, Sutherlinovú odsúdili na podmienku a tisícdvesto hodín verejnoprospešných prác pod dohľadom otca Stearnsa. Práve v tomto období sa Sutherlinová naučila byť submisívna. Vo veku osemnásť rokov sa stala jeho otrokyňou na obojku. Vo veku dvadsaťjeden rokov ho opus-

tila po podstúpení interrupcie (otec – ja). Rok žila s matkou v kláštore na severe, potom sa vrátila do mesta a stala sa domínou zamestnanou u nechutne atraktívneho Kingsleyho Edgea z Edge Enterprises. V čase zostavovania tohto spisu mala vydaných päť kníh, z ktorých štyri boli bestsellery. (Pozri prílohu ohľadom finančných podrobností. Jej redaktorom je Zachary Easton, vydavateľstvo Royal House. Pozri č. 2112, zásuvka sedem, spis Easton). Vo veku tridsaťštyri rokov, po piatich rokoch odlúčenia, sa vrátila k svojmu majiteľovi a odvtedy je pri ňom.

Sexuálne preferencie – Sutherlinová je bisexuálka, hoci vo všeobecnosti uprednostňuje mužov. Ozajstná switch. Je dominantná voči všetkým, s výnimkou svojho majiteľa (lebo, ako vieme, ten by ju prerazil, keby sa pokúsila).

Slabiny – plavovlasí/é – muži a ženy, mladší muži, tiramisu.

Najväčšia slabina – neznáma. Možno John Wesley Railey, narodený 19. 9. vo Versailles, Kentucky. Dedič majetku Raileyovcov (odhaduje sa na 930 miliónov dolárov v roku 2010) a statku Rails (plnokrvníky, jazdecké kone). Railey, rodine a priateľom známy ako Wes alebo Wesley, žil so Sutherlinovou od januára 2008 do apríla 2009. Ako jediného dediča najväčšej konskej farmy na svete Wesleyho prezývajú Princ z Kentucky. Vysoký meter osemdesiat, trpí cukrovkou 1. typu, chlapčensky pekný, v čase zostavovania spisu sexuálne neaktívny (spis Railey č. 561, zásuvka štyri). Sutherlinová vykazuje voči Raileymu intenzívne emócie, náklonnosť a lojalitu (možno dokonca lásku).

Silné stránky – mimoriadne inteligentná, IQ 167, fyzicky silná, prefíkaná, v prípade potreby vysoko manipulatívna, mimoriadne krásna (pozri priložené fotografie), Sutherlinová je omnoho nebezpečnejšia, než sa javí.

Zlodej čítal posledný riadok spisu stále dokola.

Vo všetkom, čo sa týka Nory Sutherlinovej, postupujte opatrne.

Tri mesiace... tri dlhé a bezsenné mesiace drel zlodej nad spisom zašifrovaným v jednotlivých vrstvách šifier. Vedel po francúzsky a po haitsko-kreolsky, ale na rozluštenie kódu iba znalosť týchto jazykov nestačí. Človek musí poznať Kingsleyho Edgea, a zlodej ho, našťastie, poznal – a to dôverne.

Zlodej spisu čítal všetky štyri strany poznámok o Nore Sutherlinovej tisíckrát, až kým ich nepoznal ako vlastné meno. A ako tak čítal tie strany, až kým sa neošúchali, v hlave mu skrsol nápad, z ktorého sa zrodil plán.

Zlodej zavrel spis posledný raz a v tej chvíli sa rozhodol pre najlepší postup.

Bude postupovať... opatrne.

SEVER

Minulosť

.....

Poslali ho sem, aby mu zachránili život.

To mu aspoň tvrdili starí rodičia, keď sa mu snažili vysvetliť, prečo ho vzali zo súkromnej školy, a poslali do chlapčenského cirkevného internátu zastrčeného v bohom zabudnutej diere na hraniciach štátu Maine a Kanady.

Radšej ho mali nechať zomrieť.

Batoch si prehodil na plece, zodvihol ošúchaný kufor z hnedej kože a zamieril k hlavnej budove kampusu odrezaného od okolitého sveta. Všade, kam sa len obzrel, videl kostoly či budovy, ktoré sa na sväté chrámy aspoň chceli podobať. Každú strechu zdobil kríž. Na všetkých oknách boli mreže v gotickom štýle. Vytrhli ho z civilizácie a bez ľútosti ho uvrhli na miesto, ktoré bolo mokrým snom všetkých stredovekých mníchov.

Dnu vošiel cez niekoľko dverí zo železa a dreva, ktorých pánty vŕzgali, ani čo by ich z kože drali. Súcítil s nimi. I on mal chuť kričať. Do pochmúrnej vstupnej haly vrhal svetlo a teplo kozub, na ktorom boli do výšky poukladané drevené polená. Sklonil sa k nemu a ako si ruky ovinul okolo tela, striaslo ho. Lavé zápästie ho stále bolelo od bitky, ktorú mu uštedrili pred tromi týždňami a ktorá jeho starých rodičov

definitívne presvedčila, že najlepšie mu bude na čisto chlapčenskej škole.

„Toto asi bude náš Francúz,“ začul za sebou žoviálny hlas. Otočil sa a zbadal územčitého muža celého v čiernom, usmievajúceho sa od ucha k uchu. Vlastne nebol celý v čiernom. Nie úplne. Okolo krku mu svietil biely golier. Kňaz mu podal ruku, no skôr, ako mu pozdrav opätovoľ, na okamih zaváhal. Celibát mu pripadal ako choroba, ktorou sa dá nakaziť. „Vitajte u Svätého Ignáca. Prosím, poďte do mojej kancelárie. Tadiaľto.“

Venoval kňazovi bezvýrazný pohľad, no aj tak ho nasledoval.

V kancelárii si sadol čo najbližšie ku kozubu, zatiaľ čo sa kňaz usadil za širokým dubovým stolom.

„Mimochodom, som otec Henry,“ predstavil sa kňaz. „Tu mi hovoria Monsignor. Počul som, že ste mali na predošlej škole isté problémy. Vraj vás zbili nejakí chlapci, ktorí mali výhrady voči tomu, ako sa správate k ich priateľkám.“

Nadalej mlčal, sotva mrkol a pokrčil plecami.

„Preboha živého! Tvrдили mi, že hovoríte trochu po anglicky. Tým ‚trochu‘ pravdepodobne mysleli ‚vôbec‘. *Anglais?*“

Pokrútil hlavou. „*Je ne parle pas l'anglais.*“

Otec Henry si opäť povzdychol.

„Francúz. Ako inak. Musí to byť Francúz, všakže? Nie Talian či Nemec. Dokonca aj niečo z klasickej gréčtiny by som zvládol. A úbohý otec Pierre je už šesť mesiacov mŕtvy. Ach, *c'est la vie*, ako sa hovorí,“ povedal a zasmial sa na vlastnom vtipe. „Nevadí, prežijeme to.“ Otec Henry si rukou podoprel bradu a zísal do ohňa, očividne ponorený do vlastných myšlienok.

Hľadel rovnakým smerom ako kňaz. Teplo z kozuba mu presakovalo cez odev aj premrznutú pokožku až do špičky kostí. Mal chuť prespať celé dni, ba aj roky. Možno keď

sa zobudí, bude dospelý a nikto ho už nebude môcť poselať niekam, kam nechce. Príde deň, keď nebude musieť počúvať niečie príkazy, a bude to najšťastnejší deň v jeho živote.

Z úvah ho vytrhlo jemné zaklopanie na dvere.

Dnu vošiel asi dvanásťročný tmavoryšavý chlapec v školskej uniforme, ktorá pozostávala z čiernych nohavíc, čiernej vesty, čierneho saka, kravaty a žiarivobielej košele.

Celý život si na oblečení zakladal, pozornosť venoval každému detailu až po topánky. No teraz bude, tak ako všetci chlapci na tomto skľučujúcom mieste, nútený nosiť nudné handry. Posledný rok na lýceu v Paríži čítal kúsok z Danteho. Ak si správne spomína, stred pekla je celý z ľadu. Hľadel z okna kancelárie otca Henryho. Na zamrznutú zem padal čerstvý sneh. Možno mal jeho starý otec pravdu. Možno je naozaj hriešnik. To by vysvetľovalo, prečo ako iba šesťnásťročný chlapec plný života skončil v tomto pekle na zemi.

„Matthew, ďakujem, poď dnu.“ Otec Henry pozval chlapca do svojej kancelárie. Chlapec, očividne Matthew, sa postavil pred kňazov stôl a vrhal na nováčika zvedavé pohľady. „Ako dlho ťa otec Pierre učil francúzštinu predtým, než zomrel?“

Matthew nervózne prestúpil z nohy na nohu. „*Un année?*“

Otec Henry sa milo usmial. „Neskúšam ťa, Matthew, len sa pýtam. Môžeš hovoriť po anglicky.“

Chlapec od úľavy nahlas vydýchol.

„Rok, otče. A veľmi mi to nešlo.“

„Matthew, toto je Kingsley...“ Otec Henry sa odmlčal a nahliadol do zložky, ktorá ležala pred ním. „... Boissonneault?“

Kingsley zopakoval svoje priezvisko a pokúšal sa nedať kňazovi najavo, že ho svojou otrasnou výslovnosťou celkom sprznil. Sprostí Američania.

„Áno, Kingsley Boissonneault je náš nový študent z Portlandu.“

Kingsley sa musel zo všetkých síl ovládať, aby otca Henryho neopravil a nepripomenul mu, že v Portlande žil len posledných šesť mesiacov. Je z Paríža, nie z Portlandu. Keby to však urobil, prezradil by, že nielenže angličtine dokonale rozumie, ale ňou aj plynule hovorí. Nemal v úmysle poctiť toto otrasné miesto ani slovom svojej angličtiny.

Matthew mu venoval opatrný úsmev, Kingsley mu ho však neopätoval.

„Matthew, ak je tvoja francúzština dvakrát taká dobrá ako moja, nemáme inú možnosť.“ Otcovi Henrymu po prvý raz počas rozhovoru zmizol úsmev z tváre. Odrazu vyzeral napäto, nervózne, podobne ako Matthew. „Budeš musieť ísť za pánom Stearnsom a požiadať ho, aby sem prišiel.“

Pri zmienke o pánovi Stearnsovi Matthew tak vypúli oči, že mu takmer zabrali celú tvár. Pri tom pohľade sa Kingsley takmer zasmial. Keď však videl, že otcovi Henrymu sa chlapcov vystrašený výraz nezdá rovnako vtipný, pocítil obavy.

„Musím?“

Otec Henry sťažka vydýchol. „Veď ťa neuhryzne,“ povedal kňaz, ale neznelo to práve presvedčivo.

„Ale...“ začal Matthew „... je 16:27.“

Otec Henry pochopil.

„Máš pravdu! Nemôžeme predsa prerušovať jeho hudbu sfér, však? V tom prípade si budeme musieť poradiť inak. Azda sa nám pána Stearnsa podarí presvedčiť neskôr a porozpráva sa s naším novým študentom. Poukazuj to tu Kingsleymu. Snaž sa.“

Matthew prikývol a naznačil mu, aby šiel za ním. Zastali vo foyer a chlapec si okolo krku obkrútil šál a na ruky nastol rukavice. Potom sa rozhlíadol okolo seba a od sústredenia vraštil tvár.

„Neviem, ako sa po francúzsky povie foyer.“

Kingsley potláčal úsmev. Po francúzsky je foyer tiež foyer.

Vyšli von a odrazu ich zo všetkých strán obklopoval sneh. Matthew sa otočil čelom k budove, z ktorej práve vyšli. „Tu majú všetci kňazi svoje kancelárie. *Le pères... bureau?*”

„*Bureaux, oui,*” zopakoval Kingsley a Matthew sa žiarivo usmial. Očividne ho potešilo, že si od neho vyslúžil aspoň štipku porozumenia a podpory.

Kingsley nasledoval chlapca do knižnice, kde sa Matthew urputne snažil spomenúť si, ako sa miesto, kde sa nachádzajú, povie po francúzsky. Zrejme si neuvedomil, že nekonečne vysoké police s knihami hovoria sami za seba.

„Knižnica...” povedal Matthew. „*Trois...*” Zjavne sa pokúšal vysvetliť, že budova má tri poschodia. Francúzsky výraz pre *poschodie* nepoznal však o nič lepšie ako pre *knižnicu*, a tak len položil ruky na seba, aby mu naznačil, čo má na mysli. Kingsley prikývol, akoby pochopil, na čo naráža, hoci to, čo mu ukázal, viac pripomínalo obrovský sendvič.

Zopár študentov v kreslách si Kingsleyho premeralo s neskryvaným záujmom. Starý otec mu povedal, že Svätého Ignáca navštevuje len štyridsať či päťdesiat študentov. Niektorí boli synovia z bohatých katolíckych rodín presadzujúcich tradičné kresťanské vzdelanie, zatiaľ čo zvyšok tvorili problémoví mladíci, ktorým súd nariadil prevýchovu. Všetci však mali na sebe rovnaké uniformy a strapaté účesy, a tak Kingsley nedokázal rozpoznať šťastných mladíkov od zverencov súdu.

Matthew ho viedol von z knižnice. Ďalšia budova bol kostol. Skôr než chlapec siahol po kľučke, zastal na prahu, priložil si prst k perám a univerzálnym gestom mu naznačil, aby bol potichu. Potom opatrne otvoril dvere, ani čo by boli vyrobené zo skla, a vklzol dnu.

Pri zvuku klavíra, na ktorom niekto vyhrával s nespochybniteľnou virtuozitou, Kingsley ihneď spozornel.

Sledoval, ako Matthew po špičkách vošiel do kostola a pomaly sa zakrádal k dverám svätostánku. Kingsley ho nasledo-

val a nakukol dovnútra, hoci omnoho menej obozretne ako jeho sprievodca.

Za klavírom sedel chudý šlachovitý mladík so svetloplavým účesom, oveľa konzervatívnejším ako Kingsleyho hustá hriva, ktorá mu siahala až po ramená.

Sledoval, ako mladíkove prsty tancujú po klávesoch a vydávajú najväčšie zvuky, aké kedy počul.

„Ravel...“ zašepkal sám pre seba. Ravel, najväčší spomedzi francúzskych skladateľov.

Matthew sa naňho pozrel s panikou v očiach a opäť mu naznačil, aby bol potichu. Kingsley pohrdavo pokrútil hlavou. Malý zbabelec. Nikto by sa nemal v prítomnosti Ravela správať zbabelo.

Ravel bol obľúbený skladateľ jeho otca a rovnako tak aj Kingsleyho. Napriek škrabancom, ktorými boli poznačené otcove platne, bolo v každom jednom tóne počuť vášeň a naliehavosť. V kútiku duše mal Kingsley chuť zavrieť oči a nechať sa unášať hudbou.

No nedokázal odtrhnúť pohľad od mladíka za klavírom hrajúceho Piano Concerto G dur. Hneď skladbu spoznal. Na koncerte sa začínala plesnutím biča.

V takomto prevedení ju však nikdy nepočul... Kingsley mal pocit, že by dokázal uchmatnúť tóny zo vzduchu, strčiť si ich do úst a celé ich prehltnúť. Melódia i chlapec, ktorý ju hral, boli vskutku nádherné. Kingsley pozorne počúval hudbu a premeriaval si klaviristu. Nevedel sa rozhodnúť, čo naňho zapôsobilo viac.

Bol to najkrajší chlapec, akého Kingsley za šesťnásť rokov svojho života videl. S príznačnou márnivosťou si pomyslel, že stretol niekoho, kto sa mu mohol rovnať. Okrem toho, že bol klavirista pohľadný, vyžarovalo z neho niečo rovnako krásne ako z melódie, ktorú hral. Mal na sebe školskú uniformu, ale sako si vyzliekol, bezpochyby preto, aby mu pri hre nič nebrá-

nilo v pohybe. Hoci bol oblečený rovnako ako všetci chlapci, ani trochu im nebol podobný. Kingsleymu pripadal ako socha, ktorú nejaký kúzelník čarami prebral k životu. Mal bleďú bezchybnú pleť, elegantný orlí nos a napriek tomu, že sa urputne sústredil na nádherné tóny, ktoré vyludzoval z čierneho nástroja pred sebou, výraz mal celkom pokojný.

Kiežby... kiežby tu bol Kingsleyho otec, a počul tú hudbu. Kiežby tu bola jeho sestra Marie-Laure a zatancovala si na ňu. Na moment si dovoľil trúchliť za otcom a spomínať na sestru. Hudba však zjemnila ostré hrany jeho zármutku a Kingsley sa prichytil pri tom, ako sa usmieva.

Musel mladíkovi, nádhernému blondavému klaviristovi, poďakovať za dar hudby, vďaka ktorej jeho spomienku na otca nesprevádzala bolesť. Kingsley chcel vojsť do svätostánku, Matthew ho však chytil za rameno a varovne pokrútil hlavou, aby nikam nešiel.

Hudba utíchla. Klavirista zložil ruky a upieral pohľad na klávesy, ani čo by sa k nim modlil. Potom ich zakryl a postavil sa. Kingsley si prvý raz všimol jeho výšku – mal minimálne meter osemdesiat, možno aj viac.

Kingsley letmo pozrel na Matthewa, ktorého akoby celkom ochromil strach. Blondavý mladík si obliekol čierne sako a cez stred chrámu zamieril rovno k nim. Zblízka vyzeral nielen krajšie ako predtým, ale aj o niečo záhadnejšie. Pripomínal mu pevne zatvorenú knihu, zamknutú v sklenej nádobe. Kingsley by dal čokoľvek za to, aby od nej našiel kľúč. S mladíkom sa im stretli pohľady a v sivých hĺbinách jeho očí nezbadal ani štipku prívetivosti. No ani krutosti. Ako klavirista prechádzal okolo nich, Kingsley sa zhlboka nadýchol, aby potlačil nervozitu, a zacítil nezameniteľný závan zimy.

Bez slova vyšiel z kostola a ani sa za nimi neobzrel.

„Stearns,“ povzdychol si Matthew, keď klavirista odišiel.

Tak to bol ten záhadný pán Stearns, ktorý vzbudzoval v študentoch a v otcovi Henrym strach a úctu.

Fascinujúce... Kingsley ešte nikdy nebol v prítomnosti niekoho takého odzbrojujúceho. Nikdy nikoho podobného nestretol. Medzi učiteľmi, rodičmi, starými rodičmi, policajtm, kňazmi sa nenašiel nikto, kto by v ňom vyvolal podobné pocity, ako keď stál v rovnakej miestnosti s klaviristom, pánom Stearnsom.

Sklopil zrak a všimol si, že ruka sa mu jemne trasie. Aj Matthew si to všimol.

„Netráp sa.“ Chlapec kýval hlavou s výrazom starého mudrca. „To robí každému.“

SEVER

Prítomnosť

.....

Strach mal na tom všetkom najradšej. Strach, ktorý ho prenasledoval ako zvuky krokov v lese, kde nachádzal útočisko, a v ktorom našiel niečo lepšie ako bezpečie. Ako sa kroky približovali a boli hlasnejšie, srdce mu začalo biť ako opretekty. Už sa bál utekať, bál sa, že utečie. Bežal, aby ho chytili. To bol jediný dôvod.

Kingsley si pamätal, ako zalapal po dychu, keď ho za krk zlomyseľne zdrapila silná ruka... kôru stromu, ktorá ho páčila na chrbte... vôňu zelene okolo neho, takú silnú, že aj po tridsiatich rokoch je vždy, keď cíti borovicu, vzrušený. A potom, keď sa zobudil na zemi v lese, pokožku mu zahalila aróma niečoho celkom iného – jeho vlastnej krvi... a zimy.

Po tridsiatich rokoch stále nedokázal oddeliť sex od strachu.

Boli neoddeliteľne, navždy a nehanebne prepojené v jeho srdci. V ten deň spoznal silu strachu, jeho moc i rozkoš, ktorú prináša. Teraz, po tridsiatich rokoch, sa stal strach Kingsleyho prednosťou.

Nanešťastie, jeho Juliette sa nebála.

Dokázal by to zmeniť.

Kingsley si odpil z vína a kútikom oka ju pozoroval. Stála vedľa Griffina a mladého Michaela a striedavo sa na nich usmievala, zatiaľ čo ju obšťastňovali historkou o tom, ako ich

zoznámila Nora Sutherlinová. Obetoval by polovicu svojho majetku, podpálil by ho uprostred Piatej Avenue a sledoval by, ako sa mení na prach, len aby aspoň jeden jediný deň nemusel počúvať o skvostnej Nore Sutherlinovej. Kiežby bolo také jednoduché zabiť monštrum, ktoré sám vytvoril.

Nie, opravil sa v duchu. Monštrum, ktoré vytvorili oni.

Juliette sa pozrela jeho smerom a venovala mu nepatrný úsmev, ktorý nepotreboval slová. Vydrží, počká na svoju príležitosť, aby si myslela, že dnes nemá náladu. Najprv v nej vzbudí dychtivé očakávanie a potom ho nahradí strachom. Juliette strach nesmierne pristal, mihotal sa jej v žiarivých hnedých očiach, chvela sa jej z neho ebenová pokožka, zachytával sa jej v hrdle ako výkrik, ktorému rukou bránil uniknúť z jej úst...

Kingsley zacítil napätie v rozkroku, srdce mu začínalo biť stále rýchlejšie. Odložil pohár a cez zadnú miestnosť vykĺzol z baru do vstupnej haly Ôsmeho kruhu. Hneď pred vchodom do baru zacítil, ako sa mu chodidlo dotýka nejakého predmetu ležiaceho na podlahe. Zohol sa od zvedavosti a uvidel topánky. Dve. Zdvihol ich. Biele ihličkové lodičky z lakovanej kože... veľkosť šesť.

Naposledy ich videl na nohách Nory Sutherlinovej.

Zízal na ne a premýšľal, ako sa dostali do haly pred bar. Nora zvládla v lodičkách takmer všetko. Videl, ako v nich dala dole tých najostrieľanejších masochistov. Zmlátila ich, bičovala, kopala... Zvládla chlapovi stáť v lodičkách na krku, kráčať po jeho chrbte plnom modrín, balansovať na jednej nohe, zatiaľ čo druhú jej obeť uctievali.

Vedel len o jednej činnosti, ktorú na vysokých opätkoch nezvládla – bežať.

Odniesol topánky na najnižšie poschodie, kde mali on a pár vyvolených svoje súkromné cely. Pri posledných dverách naľavo zastal, pred vstupom však nezaklopal.

Pri posteli stál so založenými rukami vysoký blondavý chlap, stratený vo vlastných myšlienkach, z ktorých sa mu vraštilo obočie.

„Nenaučili ťa klopať?“ Søren uvoľnil ruky a oprel sa o stĺpik na posteli. Kingsley zaľal sánku.

„O klopaní som už počul, no nikdy som mu neprišiel na chuť.“ Vošiel do miestnosti. Nijaká z komnát v Kruhu nebola lepším príkladom minimalizmu ako Sørenova. Nebolo v nej nič len železná posteľ s baldachýnom, pripevnená k výklenku v izbe, andrejský kríž a debna s niekoľkými nástrojmi na mučenie. Sørenova sadistická stránka bola v Ôsmom kruhu a v Podsvetí legendárna. Nepotreboval všetky možné druhy bičov, trsteníc, korbáčov či iných hračiek. Søren bol hotový majster, ktorý si zvládol podriadeného omotať okolo prsta jediným slovom, prebodávajúcim pohľadom, pokojom i chladnou dominanciou, z ktorej padli na kolena i tí najodolnejší. Najprv ich očaril krásou svojho zovňajšku a potom beštou, ktorá sa skrývala v jeho srdci.

„Priniesol som ti darček.“

Kingsley držal lodičky za remienky. Søren prekvapene zdvihol obočie.

„Nie je to práve moja veľkosť.“

„Sú tvojho maznáčika.“ Kingsley ich hodil na posteľ. „Ako asi vieš, musel si okolo nich prejsť, keď si vychádzal z baru.“

„Nechal som ich tam, aby ich našla, keď sa po ne vráti.“

Kingsley sa ironicky pousmial.

„Nepovedal si jej náhodou, že ak má vo svojej čiernej duši aspoň štipku súcitu, nemá od teba ujsť k Wesleymu?“

Søren neodpovedal. Sotva Kingsleymu venoval chladný pohľad. Ten mal čo robiť, aby odolal pokušeniu usmiať sa. Škodoradosť... aká je to len nepekná vlastnosť. Potláčal ju v sebe, ako najdlhšie vedel. Potom sa na päte otočil a vyšiel z cely,